

Předstíraný atentát na papeže

Převzato z německého katolického časopisu Kyrie eléison č. 3/2000, roč. 29

Úvodní slovo editora českého překladu

Tvrzení v titulku článku je pro mnohé jistě šokující a nevěrohodné. Zase jedna z tolika konspiračních teorií, které se neodbytně vracejí třeba o pověstném 11. září v New Yorku a Washingtonu. Jenže jako tam, tak i zde jsou po ruce nezpochybnitelná a znepokojující fakta, která zmíněné teorii dávají za pravdu. Proto by se rozhodně neměla odbýt pohrdavým mávnutím ruky mudrlanta, který „přece ví svoje“.

A k čemu že by byl takový předstíraný atentát vůbec dobrý? Stačí trochu namáhat paměť, a sama nám napoví. Tou dobou byli již i vlašští katolíci zděšeni novotami a bludy, zaváděnými a hlásanými pseudopapežem Wojtylou. Po „atentátu“ se na všechno rázem zapomnělo a všichni se zase semkli kolem „svého papeže“, který se viditelně navíc těší ochraně Matky Boží z Fatimy. Takový papež přece musí být opravdový a pravověrný, a takové musí být tedy i všechno, co hlásá. Zosnovaný „atentát“ tudíž dokonale splnil hlavní záměr svých režisérů.

Takto prošla událost svého času světovým tiskem (přetištěno z „Chronik der Menschheit“):

Řím 13. 5. 1981

Atentát na papeže Jana Pavla II.

Při audienci na Svatopetrském náměstí v Římě byl papež Jan Pavel II. těžce zraněn několika výstřely z pistole. Pachatel, Turek Ali Agca, byl zatčen a později odsouzen k doživotnímu trestu vězení.

Pozadí atentátu bylo zpočátku nejasné. Uvádělo se, že Agca je pravicový extrémista, člen radikálního muslimského sdružení, které si vytklo za cíl odstranění papeže. Později se začaly množit náznaky, že zorganizováním atentátu byl pověřen agent bulharské tajné služby a smyslem bylo narušení vztahů Turecka a NATO. Agca se před činem zdržoval delší dobu v Bulharsku.

„Když si Svatý Otec nechal po atentátu z 13. května 1981 předložit text třetího tajemství,¹ nemusel snad z něj rozpoznat i svůj vlastní osud?“, ptal se „kardinál“ Ratzinger ve svém rozvlácném a málo pozoruhodném komentáři novovatikánského dokumentu. Jistěže musel, Vaše „Eminence“! Ovšem v tom smyslu, že kdo řekl A, musí říci také B...

Je totiž evidentní, že na zdánlivého papeže nemohl být spáchán žádný „papežský“ atentát. Zde však jde především o důkaz, že 13. května 1981 došlo k zdánli-

¹ Míněno sporné „třetí tajemství“ z Fatimy; p. překl.

vému atentátu na papeže.² K tomu účelu si následně doplníme již dříve v brožurce „Falešná a pravá papežská proroctví“³ řečené o řadu dalších závažných indicií.

* Aby bylo možno ve skutečnosti nepostřeleného Karola Wojtyly propagandisticky účinně dopravit do „nemocnice“ a tam jej po týdny zdánlivě léčit, k tomu bylo zapotřebí zednářsky zasvěceného lékařského a ošetřujícího personálu, ale především před nezasvěcenými perfektně zajištěný nemocniční pokoj. A skutečně, jak s více než patnáctiletým zpožděním oznámila na podzim 1996 agentura KNA,⁴ bylo již delší dobu před zdánlivým atentátem „na klinice Gemelli z čekárny a studovny šéflékaře vytvořeno apartmá a udržováno k okamžitému použití“, a tato skutečnost byla „až do atentátu přísně tajena“.⁵ – Místnosti „šéflékaře“ tak významné kliniky nebyly vybrány jen tak náhodou, protože dnes je již veřejným tajemstvím, že pro takové postavení jsou v mezinárodním měřítku dostatečně „kvalifikovaní“ pouze zednáři.

* Třináctý den v měsíci přirozeně nebyl pro atentát vyvolen primárně ke „cti“ Naší Milé Paní z Fatimy, nýbrž z kabbalistických úvah černé magie. Zarážející potvrzení dodává oficiální údaj času, kdy padly výstřely, údajně zacílené na Wojtylu. Jak Sebastian Labo v již zmíněné knize hned dvakrát zdůrazňuje,⁶ výstřely se na Svatopetrském náměstí ozvaly přesně v 17,17 hod. Krásnější zednářské symbolické číslo je sotva myslitelné! „Náhodné“ dvojité sedmnáctky, časový údaj, který okamžitě prošel světovými informačními médii, přiměl každého „zasvěcence“ nastražit uši a signalizoval mu, že zde proběhla lóžová operace. Roku 1717 byla totiž založena první zednářská lóže v Anglii, která se stala pozdější mateřskou lóží všech ostatních.

* Dnes již o tom sice nikdo nemluví, ale kromě Wojtyly byly „zasaženy“ a „těžce zraněny“ ještě dvě ženy. Je jistě zajímavé, že právě ta údajně „smrtelně zraněná“ dáma, žijící v Chicagu (když právě nezevlovala na Svatopetrském náměstí), byla polského původu, a ó náhodo všech náhod, „narodila se dokonce ve Wadowicích stejně jako papež“!⁷ V curyšském listu „Weltwoche“ napsal Wojtylův životopisec Tad Szulc 7. dubna 1997 na str. 7 následující: „V jeho vlastním dětství ve Wadowicích, které tehdy měly silnou židovskou menšinu, byli mnozí Wojtylovi spolužáci Židé, a někteří z nich byli i jeho důvěrnými přáteli. Je to přátelství, které přetrvává i dnes, kdy Wojtyla sedí ve Vatikánu. Jeden z nich, Jerzy Klugur, jeho nejlepší židovský přítel z Wadowic a dnes inženýr a obchodník v Římě, byl Janem Pavlem II. přijat v soukromé audienci jako nejprvnější ze všech hned po jeho zvolení papežem v říjnu 1978.“ – Jistě také existují Poláci, kteří se vystěhovali do země neomezených možností, ale na jednoho do Ameriky emigrovavšího Poláka připadá nejméně pět polských Židů. Nebylo tedy docela dobře možné, že např. v Římě žijící Wojtylův „přítel“, který má ve Svatém městě i další „přátele“, by předvídavě zařídil pří-

² Nebojme se říci prostě a stručně: Šlo o zdánlivý atentát na zdánlivého papeže!; p. redakce KE.

³ *Falsche und echte Papstweissagungen*, Verlag Anton Schmid, Durach 1998.

⁴ Katholische Nachrichten-Agentur (Katolická zpravodajská kancelář).

⁵ *Deutsche Tagespost*, 8. 10. 1996.

⁶ V titulu knihy a dále na str. 160.

⁷ Labo, str. 13.

tomnost dámy ve správnou minutu a na správném místě, navíc dámy, s níž se možná velice dobře zná díky národnostnímu svazku? Právě ona byla totiž tou z obou „těžce zraněných“ žen, která na rozdíl od Wojtyly, pro nějž se to jaksi nehodilo, „hlasitě křičela“,⁸ čímž dodala události náležitou dávku doplňkové dramatičnosti. ... Snad se jednou v nějakém časopise dočteme, že zakotvila (včetně své blíže neurčené „kolegyně“ z Jamajky) ve stejně krásně zařízeném nemocničním pokoji, kde byla zachráněna z ohrožení života znovu ve správný okamžik, aby se mohla, byť i ještě na vozíčku, zrovna „den po prvním propuštění papeže z kliniky Gemelli“ dostavit k „osobní audienci“. Sebastian Labo, který o tom informuje, dodal současně i příslušný snímek,⁹ na němž oba „uzdravení“ na sebe velice významně pokukují.

* Italská televizní stanice RAI vysílala hned večer po „atentátu“ dva videofilmy, z nichž první – jaká hloupá náhoda! – končil přesně v okamžiku *před* výstřely, zatímco druhý – znovu smůla na smůlu – začínal bohužel až chvíli *po* výstřelech. Takže přesně kolem inkriminovaného bodu 17,17 hodin neexistují žádné pohyblivé snímky „postřeleně“ se hroutícího pseudopapeže. Nebyla snad ve Wojtylovo, ještě kdysi dávno v Polsku nabyté herecké umění, v rozhodující vteřině dostatečná důvěra, aby je bylo možno zvěčnit na celuloidu a tím zachovat potomstvu světu...? – Podle výše řečeného to tak skutečně vypadá.

* Všechny možné pozdější „zprávy“ o okamžicích po výstřelech 13. května 1981 v 17,17 hod. obsahují tvrzení, které je početnými fotografiemi „postřeleného“ Wojtyly až do jeho odjezdu v „náhodou“ se ihned objevivším sanitním voze trestáno jako nehorázná lež. Ať už je to Sebastian Labo, který bájí „jeho bílá sutana se začala krví pomalu barvit rudě“,¹⁰ nebo třeba dlouholetý římský dopisovatel Hansjakob Stehle, který ve své knize „Šedá eminence – temná existence. Tajné dějiny ze zadního dvorku Vatikánu i jiných“¹¹ fantazíruje „... zásah šel do bílého. Papežova sutana se zbarvila rudě a on sám se zhroutil“, skutečností zůstává, že ani jediný z bezpočtu zveřejněných snímků neukazuje sebemeně rudě zbarvenou sutanu. Navíc měl Wojtyla při údajném postřelení do břicha ztratit podle oficiálních údajů neuvěřitelné množství tří a půl litru krve (= šedesát až sedmdesát procent z celkového množství krve v lidském těle) a to i přesto, že „již čtvrt hodiny poté ležel na operačním stole“.¹²

* Při údajném průstřelu břicha, který patří k vůbec nejbolestivějším zraněním, by musel Wojtyla mimovolně křičet a sténat tak hlasitě, že by náhradní křik „americké“ dámy vůbec nebyl slyšet. Přesto však nevydal ani hlásku bolesti, nýbrž pouze stáhl obličej a trochu topornou italštinou místo mateřskou polštinou – jak by se od něj očekávalo (bezpochyby chyba v režii) – udatně prohodil filosofickou otázku: „Ale proč atentát na moji osobu?“ (Ma perché un attentato contra la mia persona?“).

⁸ Labo, tamtéž.

⁹ Tamtéž, str. 123.

¹⁰ Tamtéž, str. 10.

¹¹ Kapesní vydání Mnichov 2000, str. 122.

¹² Tamtéž.

* Hansjakob Stehle sice nepochopil, že nešlo o žádný atentát, přesto však ve výše zmíněné knize uvádí zarážející řadu pozoruhodností kolem pseudoatentátníka Aliho Agci. Ten 1. února 1979 zastřelil šéfredaktora jedněch tureckých novin, o několik měsíců později byl dopaden a internován, „*přesto však tři dny před papežovým příjezdem do Turecka uprchl z údajně nejstřeženější vojenské věznice*“ a poté 29. 11. 1979 (kabbalisticky velice zajímavé datum, přestože tentokrát může skutečně jít o náhodu) zaslal dopis istanbulskému deníku „Milliyet“, v němž oznámil rozhodnutí zabít Jana Pavla II. Byla to výhrůžka, o níž turecký tisk s velkým rozruchem ihned informoval, protože Wojtyla se právě tou dobou zdržoval v Turecku na jedné ze svých nespočetných „pastýřských návštěv“. – „*Jistý polský novinář, starý známý kardinála Wojtyly, mu pověděl o Turkově vražedném plánu i jeho jménu. Jan Pavel II. byl ze zprávy znepokojen a poznamenal: ‚Tak on se tedy jmenuje Ali Agca‘.*“¹³ – Je objektivně nasnadě podezření, že již tehdy za „pomateného“, avšak „cílevědomého“¹⁴ studenta považovaný Ali Agca na sebe nechtěně a nevědomě upoutal pozornost právě těch lidí, kteří jej pak – byť ne hned – přivedli na velebnou myšlenku atentátu, ale pečlivě si jeho jméno zapamatovali a později jej také skutečně angažovali.

* Je nepochybné že Agca musel mít za sebou mezinárodně kooperující muže v pozadí. Sama „doličná zbraň“, jak se nesporně dokázalo před italským státním soudem, byla zakoupena ve Vídni Turkem jménem Omer Bagci, žijícím dočasně ve Švýcarsku, který ji pak přes Švýcarsko dopravil do Milána a předal Agcovi.¹⁵ Zmíněná zbraň, pistole značky Browning, však byla podle názoru italského kriminologa a úředníka tajné služby „*pro smrtelný atentát ‚ zcela nezpůsobila‘*“,¹⁶ a proto se Stehle dokonce ptá: „*Možná, že papež neměl být zabit a všechno mělo sloužit pouze k zinscenování ‚bulharské stopy‘ [‚antikomunistickou‘ CIA]!*“ – Ne, to jistě ne, protože americká tajná služba CIA nebyla nikdy skutečně „antikomunistická“ a také nikdy ani být nemohla (avšak bližší odůvodnění této skutečnosti by nás odvedlo příliš daleko od daného tématu).

* Dříve než se Agca objevil 13. května v 17,17 hod. na smluveném místě Svato-petrského náměstí, udělal něco pro Stehleho téměř nepochopitelného: „*Nezametal, nýbrž naopak zanechávat po sobě všude viditelné stopy.*“ – Na jejich neúplný výčet potřeboval Stehle téměř celou tiskovou stránku. Pouhá představa Agci, údajně zatykačem přes Interpol hledaným bulharskými, tureckými, jugoslávskými, rakouskými, německými, tuniskými, italskými i španělskými úřady, kterého ale všechny nechaly po měsíce nerušeně cestovat s falešným pasem křížem krázem střední a východní Evropou,¹⁷ je skutečně příliš groteskní a nepřipouští jiné přijatelné vysvětlení než přípravu „atentátu“ s požehnáním na nejvyšších místech.

¹³ Labo, str. 169 a dále.

¹⁴ Stehle, str. 125.

¹⁵ Tamtéž, str. 126.

¹⁶ Tamtéž, str. 131.

¹⁷ Tamtéž, str. 129 a dále.

* Po zcela bezproblémovém zatčení (přesto, že měl reálně otevřenou možnost útěku, neprojevil viditelně sebemenší snahu o zmizení...) předložil Agca vyslyšajícím italským úřadům v průběhu let neméně než „devatenáct různých a často si zcela odporujících vylicení prehistorie samotného činu, pomocníků i mužů v pozadí,“¹⁸ což dodnes maří jasné soudní vysvětlení, pokud ovšem bylo kdy vůbec zamýšleno. Pravděpodobně byl Agca svými příkazci instruován sledovat přesně takovou strategii a pohrozili mu tím nejhorším pro případ, kdyby skutečně „žvanil“.

* Nicméně jedna ze zmíněných devatenácti verzí by se mohla opravdu blížit pravdě. Agca označil vedoucího římské kanceláře bulharské letecké společnosti „Balkanair“, Sergeje Antonova, za člověka, který jej inkriminovaného dne dopravil na Svatopetrské náměstí a ve vzdálenosti asi 300 metrů čekal v autě na jeho návrat po dokonání činu. Dotyčný muž byl r. 1986 pro „nedostatek důkazů“ osvobozen,¹⁹ avšak r. 1993 zadržela policie obchodníka z narkotiky, žijícího ve Francii pod falešným jménem, v němž byl identifikován jistý Oral Celik. „Byl to dlouhletý Agcův přítel a komplic, který jej tehdy také doprovázel do Říma, avšak krátce před atentátem zmizel. Celik byl sice francouzskými úřady poměrně rychle předán italské justici, avšak k příslušnému procesu po celá léta nedocházelo. Něco z Celikových výpovědí se však přesto dostalo na veřejnost. Skutečné vodiče loutek nelze hledat nikde jinde než v ‚samotném Vatikánu‘ a příkaz zněl: Papež má být (13. května, v den zázračné fatimské Madony) ‚pouze raněn, nikoli zabit!‘.“ – Jako „vaticánského zadavatele“ jmenoval Celik konkrétně v Římě žijícího belgického dominikána Felixe Morliona, známého jako „římského ‚důvěrníka‘ Američanů i Francouzů v podzemní studené válce proti komunismu“,²⁰ která však ve skutečnosti nikdy nebyla vedena, protože zde mínění „Američané“ a „Francouzi“ jako naschvál patřili a patří k jistému soudržnému národu stejně tak, jako na zdánlivě opačné straně údajní „Rusové“ nebo „Bulhaři“. Tím ovšem dostávají Stehleho závěrečné otázky²¹ zcela nečekanou razanci: „Byla to jen náhoda, že páter Morlion bydlel v téže domě jako Sergej Antonov, šéf kanceláře bulharských aerolinií a údajný (osvobozený) Agcův pomocník. A byla rovněž náhoda, že ve zmíněném domě na Via Pola 29 žil i turecký ‚obchodník‘?“

* 27. prosince 1983 poctil Wojtyla svého „atentátníka“ tak řečenou „smiřovací návštěvou“ ve vězení.²² Datum bylo zvoleno tak, aby jen kabbalisté pochopili, co se zde odehrálo – pokračování bajky o „atentátu na papeže“. Napíše-li se totiž datum v číslicích, tedy „27. 12. 1983“, pak jejich křížový součet²³ dává – jaká to náhoda –

¹⁸ Tamtéž, str. 125.

¹⁹ Tamtéž, str. 126.

²⁰ Tamtéž, str. 132.

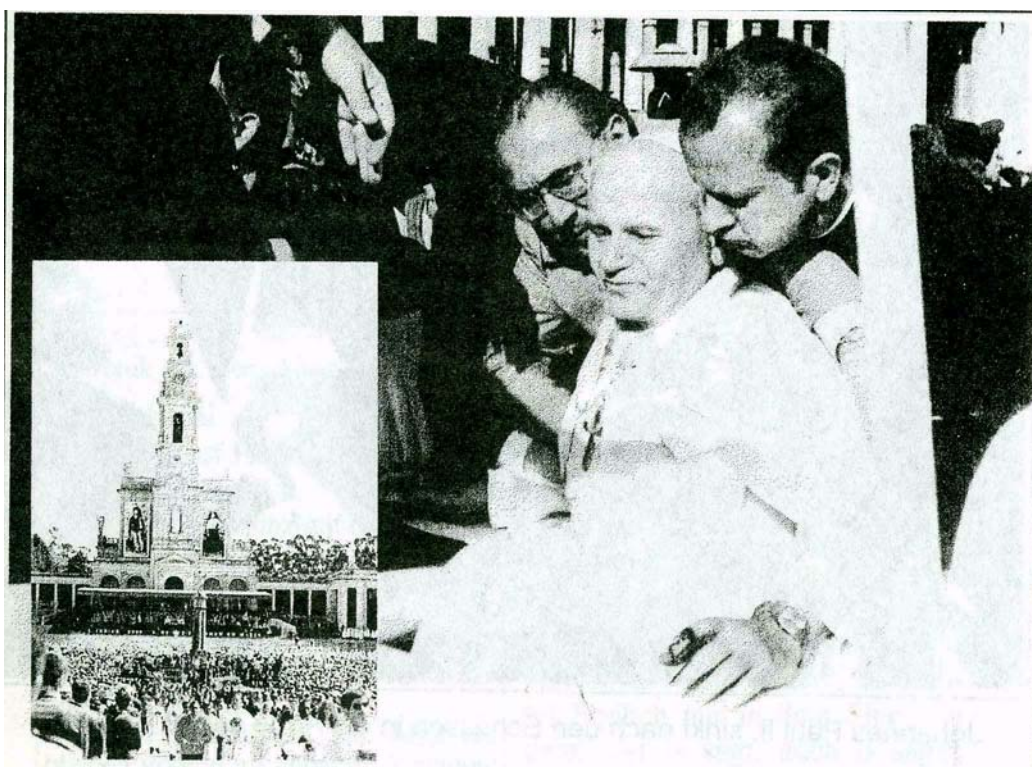
²¹ Tamtéž.

²² Srv. Labo, str. 296-300.

²³ Tedy $2 + 7 + 1 + 2 + 1 + 9 + 8 + 3 = 33$; p. překl.

Jan Pavel II. se po výstřelech hroučí do rukou svých průvodců

Jiný pohled na situaci několik vteřin po atentátu. Je zřetelně vidět, že je ukazováček levé ruky Jana Pavla II. již rudě zabarven. Koláž s pohledem na fatimský chrám má naznačit, že již v okamžiku činu „papež“ ihned tušil, že atentát na něj musí mít něco společného s třetím fatimským tajemstvím a proto si hned po probuzení z narkózy nechal na kliniku Gemmeli přinést z vatikánského archivu příslušné podklady. Z vděčnosti za své uzdravení pak o pět let později zosnoval interreligiózní modloslužbu v Assisi.

Skupinový snímek s bratrem „papežem“.

Dne 22. března 1984 přijal Wojtyła představitele židovské zednářské sekty B'nai B'rith. Přednesený projev mluví za celé svazky: „*Milí přátelé! Je mi velkým potěšením přivítat vás ve Vatikánu. ... Pro tuto příležitost je vhodný úvodní verš 133. žalmu: ‚Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!‘ ... Je to setkání mezi ‚bratry‘, dialog mezi první a druhou částí Bible ...*“

symbolické číslo 33, které je prokazatelně vždy užíváno k skrytému oznámení velkých zednářských činů!

* Nějak nám les „náhod“ utěšeně houstne, ale bylo to poznovu třináctého dne v měsíci, totiž 13. července 2000, když italský prezident Campi podepsal Agcovu „žádost o udělení milosti“. – „*Tento akt humanity,*“ psal list „Osservatore Romano“ z 16. července na str. 3, „*byl Vatikánem přijat s uspokojením.*“ Víme-li o skutečném pozadí věci, pak nám důvody takové spokojenosti může odhalit příspěvek redaktora KNA Johanna Schidelka v listu „Deutsche Tagespost“ z 15. července. Omilostňující listina byla sice vyhotovena v úterý 13. července, avšak již následujícího „středečního rána“ (!!!) přibyl z Itálie vyhoštěný atentátník do Turecka. Podle sdělení tureckého ministra spravedlnosti, Hikmeta Sami Türka, jej eskortovali do mimořádně spolehlivé věznici v Istanbulu. Byl umístěn... ve zvláštní samostatné cele, upřesnil ministr. Agca si musí v Turecku ještě odpykat téměř desetiletý trest vězení za již zmíněnou vraždu prominentního tureckého novináře. Tomu věříme rádi, zvláště když Schidelko rekapituluje následující mimořádně zajímavé podrobnosti: „*Podle platné italské soudní praxe by musel být Agca propuštěn již roku 1996, tedy poté, co si odpykal v Itálii nejvyšší možnou výměru 15 let. Italské justiční orgány však zůstaly neoblomné nejen z ohledů na Vatikán a závažnost zločinu; Turek soustavně odmítal spolupracovat s justicí a nepřispěl k odhalení pozadí atentátu. Toto tajemství si tedy Ali Agca odnesl sebou do vlasti.*“

Samozřejmě! A přirozeně také bez nejmenší možnosti je někomu vyzradit. Pokud by ani to nemělo stačit, bude to „turecká“ justice, která si poslouží italskou výmluvou (nebo jakoukoli jinou), aby „odůvodnila“ Agcův pobyt ve vězení i po odpykání trestu. Na to můžeme vzít jed. Na závěr svého příspěvku přece Schidelko výstižně konstatuje: „*S vydáním Agci do Turecka zmizela možnost, že by atentát se svým pozadím mohl být přece jen někdy objasněn.*“ – Přesně tak!

* * *

Převzato z německého katolického časopisu Kyrie eléison č. 3/2000, roč. 29,
přeložil © Jaroslav Voříšek 2000

